

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 9Co/437/2012
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1411212767
Dátum vydania rozhodnutia: 19. 12. 2012
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Roman Huszár
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2012:1411212767.1

Uznesenie

Krajský súd v Bratislave v právnej veci navrhovateľa : EOS KSI Česká republika, s.r.o., so sídlom Novodvorská 994, Praha, Česká republika, IČO: 251 17 483, zastúpeného : TOMÁŠ KUŠNÍR, s.r.o., advokátska kancelária, so sídlom Údernicka 5, IČO: 36 613 843, Bratislava, proti odporkyni : D. F., N.. XX.XX.XXXX, A. P. X, A., zastúpenej : JUDr. Dušan Pálka, advokát so sídlom Polianky 5, Bratislava, za účasti vedľajšieho účastníka na strane odporkyne : Združenie na ochranu občana spotrebiteľa HOOS, Važecká 16, Prešov, IČO: 42 176 778, zastúpeného : JUDr. Igor Šafranko, advokát so sídlom Sovietskych hrdinov 163/66, Svidník, o zaplatenie 876,05 € s príslušenstvom, na odvolanie vedľajšieho účastníka proti uzneseniu Okresného súdu Bratislava IV zo dňa 26. júna 2012, č. k. 11C/293/2011-72, v pomere hlasov 3 : 0, takto

rozhodol:

Odvolací súd uznesenie súdu prvého stupňa v napadnutej časti týkajúcej sa náhrady trov konania vedľajšieho účastníka **p o t v r d z u j e**.

Návrh vedľajšieho účastníka na prerušenie konania sa **z a m i e t a**.

Vedľajší účastník je povinný zaplatiť navrhovateľovi náhradu trov odvolacieho konania a to trov právneho zastúpenia vo výške 40,03 € na účet právneho zástupcu navrhovateľa, do 3 dní od právoplatnosti tohto uznesenia.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým uznesením súd prvého stupňa zastavil konanie a navrhovateľovi priznal vrátenie súdneho poplatku vo výške 45,87 € prostredníctvom Daňového úradu Bratislava, a to po právoplatnosti uznesenia. Vedľajšiemu účastníkovi na strane odporkyne náhradu trov konania nepriznal. Zároveň rozhodol, že navrhovateľ je povinný zaplatiť odporkyni náhradu trov konania pozostávajúcich z trov právneho zastúpenia vo výške 79,57 € k rukám JUDr. Dušana Pálku, do 3 dní od právoplatnosti uznesenia.

V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že navrhovateľ sa návrhom doručeným súdu dňa 30.09.2011 domáhal, aby súd zaviazal odporcu k zaplateniu sumy 876,05 € s príslušenstvom. Pred začatím prvého pojednávania, podaním doručeným súdu dňa 22.05.2012, zoberal navrhovateľ návrh v celom rozsahu späť a žiadal konanie zastaviť, bez uvedenia dôvodu. Súd prvého stupňa preto konanie podľa § 96 ods. 1, 2, 3 O.s.p. zastavil a vrátil navrhovateľovi krátený súdny poplatok v zmysle § 11 ods. 4 zák. č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch.

O náhrade trov konania odporkyne prvostupňový súd rozhodol podľa § 146 ods. 2 veta prvá a § 151 O.s.p. a priznal jej náhradu trov konania pozostávajúcich z trov právneho zastúpenia za dva úkony právnej služby vo výške 79,57 € s tým, že odporkyňa má právo na náhradu trov konania, pretože navrhovateľ zavinil, že konanie sa muselo zastaviť. Pokiaľ ide o náhradu trov konania vedľajšieho

účastníka na strane odporkyne, prvostupňový súd rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p. a dospel k záveru, že vynaložené trovy právneho zastúpenia vedľajšieho účastníka nemožno považovať za účelné vynaložené. Prvostupňový súd argumentoval tým, že vedľajším účastníkom v prejednávanej veci je Združenie na ochranu občana spotrebiteľa HOOS, keď s poukazom na účel združenia z jeho oprávnení vyplýva aj požiadavka, aby združenie bolo spôsobilé bez toho, aby muselo byť zastúpené advokátom, poskytovať aktívnu pomoc spotrebiteľovi, vrátane kvalifikovanej právnej pomoci.

Súd prvého stupňa zohľadnil aj konkrétne okolnosti prejednávanej veci a postupu vedľajšieho účastníka. Z jeho úradnej činnosti mu bola známa skutočnosť, že vedľajší účastník vstúpil na súde (i na väčšine iných súdov v Slovenskej republike) do množstva rovnakých alebo obdobných sporov, kde jeho jediná konkrétna obrana spočíva vo vznesení námietky premlčania. Pre úplnosť dodal, že z toho je celkom zrejme, že z pohľadu vedľajšieho účastníka je účasť v konaní celkom bežnou až rutinnou záležitosťou.

Uvedené uznesenie napadol v zákonom stanovenej lehote odvolaním vedľajší účastník na strane odporcu; jeho odvolanie smerovalo proti výroku, ktorým mu prvostupňový nepriznal náhradu trov konania. Vedľajší účastník nesúhlasil s argumentáciou súdu prvého súdu uvedenou v napadnutom uznesení, ktorá sa týka účelnosti resp. neúčelnosti ním vynaložených trov. Podotkol, že sú neziskovou organizáciou z laikov v oblasti práva a ak im súdy nebudú náhradu trov konania priznávať „stratí“ svojich advokátov. Ak by im však súdy náhradu trov konania priznávali, spotrebiteľská agenda by sa stala atraktívnou aj pre ďalších advokátov. Okrem iného ďalej uviedol, že navrhovateľ zoberal späť návrh práve preto, že vedľajší účastník do konania vstúpil, rovnako ako to potvrdzujú aj ďalšie konania, do ktorých vstupujú. Navrhol zistiť, v koľkých konaniach zoberal navrhovateľ za posledné dva roky návrh späť, alebo bol neúspešný a v koľkých konaniach, do ktorých vedľajší účastník nevstúpil a v koľkých, do ktorých vstúpil. Podľa vedľajšieho účastníka sú príčinou návrhy na začatie konania, ktoré nemali byť vôbec podané. Účelnosť trov vynaložených na právnu pomoc odvodzoval z čl. 47 ods. 2 Ústavy SR. Do pozornosti dal aj znenie ust. § 137 O.s.p., tvrdiac, že podľa daného ustanovenia mu náhrada výdavkov za zastupovanie advokátom výslovne patrí. Ďalej dal do pozornosti rozsudok Súdneho dvora EÚ vo veci C-279/09, z ktorého podľa vedľajšieho účastníka vyplýva, že združenie na ochranu spotrebiteľa má právo na advokáta aj na náhradu trov konania. V dôvodoch svojho vyjadrenia okrem iného poukázal aj na čl. 169 ods. 1 Zmluvy o fungovaní EÚ, čl. 38 a 47 Charty základných práv EÚ, komentáre k Občianskemu súdnemu poriadku, ako aj na viaceré rozhodnutia iných krajských súdov v obdobných veciach, ktoré predložil ako prílohu spolu s odvolaním. Žiadal, aby odvolací súd uznesenie súdu prvého stupňa v napadnutej časti zmenil a priznal mu náhradu trov celého konania. Záverom odvolania navrhol, aby odvolací súd prerušil konanie a požiadal Súdny dvor EÚ o rozhodnutie o predbežných otázkach:

1. Či čl. 169 Zmluvy o fungovaní Európskej únie a články 38 a 47 Charty základných práv Európskej únie treba vykladať tak, že právom na súdnu ochranu je aj právo združenia na ochranu záujmov spotrebiteľov na právne zastúpenie.

2. Či pod právom na súdnu ochranu podľa čl. 47 v spojení s čl. 38 ods. 1 Charty základných práv Európskej únie a pod právom na zabezpečenie hospodárskych záujmov spotrebiteľov a pod právom združení podľa čl. 169 ods. 1 Zmluvy o fungovaní Európskej únie sa rozumie aj právo na náhradu trov súdneho konania.

3. a) Či čl. 169 ods. 1 Zmluvy o fungovaní Európskej únie a čl. 47 v spojení s čl. 38 ods. 1 Charty základných práv Európskej únie, sa majú vykladať tak, že Združeniu patrí náhrada trov konania za úspešné vedenie sporu, ak zmyslom a cieľom ochrany na strane spotrebiteľa bolo zbaviť spotrebiteľa záväzku z neprijateľnej zmluvnej podmienky podľa čl. 6 ods. 1 Smernice Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách alebo záväzku po použití nekalej obchodnej praktiky podľa smernice EP a Rady 2005/29/ES z 11.5.2005 o nekalých obchodných praktikách podnikateľov voči spotrebiteľom na vnútornom trhu.

b) Ak je odpoveď na otázku podľa predchádzajúceho odseku taká, že Združeniu patrí náhrada trov v súdnom konaní, či možno toto právo nepriznať len z dôvodu, že sa z dôvodu hospodárnosti konania

argumentovalo a následne aj rozhodlo na základe inštitútu premlčania, alebo sa rozhodlo o späťvzati žaloby žalobcom po námietke premlčania v znesenej v konaní Združením.

4. Či právna úprava, akou je § 142 až § 151 slovenského občianskeho súdneho poriadku odporuje právu Európskej únie, ak neumožňuje Združeniu na ochranu záujmov spotrebiteľov priznať plnú náhradu trov konania, napriek dosiahnutému úspechu v konaní, keď na druhej strane dodávateľovi náhradu trov konania umožňuje.

5. Či je porušené základné právo spotrebiteľa a Združenia na ochranu záujmov spotrebiteľov podľa čl. 47 v spojení s čl. 38 ods. 1 Charty základných práv Európskej únie a čl. 169 Zmluvy o fungovaní Európskej únie, ak súd neprizná právo na náhradu trov konania spotrebiteľovi alebo Združeniu na ochranu záujmov spotrebiteľov napriek ich úspechu v súdnom konaní a nevyporiada sa s odlišnými súdnymi rozhodnutiami v obdobných veciach, ktoré boli súdu predložené, a ktoré sú zjavne odlišne právne zdôvodnené.

Navrhovateľ vo vyjadrení k odvolaniu vedľajšieho účastníka argumentoval tým, že vedľajší účastník - združenie na ochranu spotrebiteľa - musí byť sám z podstaty svojej existencie (a to aj s poukazom na jeho cieľ) schopný poskytnúť právnu pomoc pri súdnych konaniach v spotrebiteľských veciach. Združenia na ochranu spotrebiteľa podľa § 25 zákona č. 250/2007 Z.z. majú pritom možnosť využívať aj určenú podporu ministerstva. Právne zastúpenie vedľajšieho účastníka navrhovateľ považoval za nadbytočné a neúčelné. Paušálny vstup združenia zastúpeného advokátom do konaní, v ktorých pre vstup nebol žiadny dôvod, podľa navrhovateľa navodzuje dojem, že účelom vstupu nebola ochrana práv spotrebiteľa, ale získanie finančných prostriedkov v podobe náhrady trov právneho zastúpenia. Prvostupňový súd nepriznaním náhrady trov konania vedľajšiemu účastníkovi neporušuje základné právo na právnu pomoc a rovnosť účastníkov v konaní podľa čl. 47 ods. 2 a 3 Ústavy SR, keďže tieto trovy neboli účelne vynaloženými na uplatňovanie alebo bránenie práva a neboli ani v príčinnej súvislosti s procesným postojom vedľajšieho účastníka k predmetu konania. Navrhovateľ zastával názor, že ustanovenia Charty základných práv EÚ ako aj rozhodnutie Súdneho dvora EÚ, na ktoré vedľajší účastník poukazuje, sa týkajú všeobecne ochrany spotrebiteľa. Žiadne z predmetných ustanovení nepoukazuje na to, že by sa združenia na ochranu práv spotrebiteľa mali nechávať zastupovať advokátmi, ale len na to, že nie je vylúčené, aby pomoc spotrebiteľom poskytovali priamo právnické osoby. Podľa navrhovateľa konaním vedľajšieho účastníka v podobe jeho právneho zastúpenia dochádza k nadbytočnému navyšovaniu trov konania a nehospodárnosti konania. K návrhu na predloženie prejudiciálnej otázky Súdnemu dvoru Európskej únie v súvislosti s nárokom na náhradu trov konania združenia ako vedľajšieho účastníka uviedol, že má za to, že tento návrh je nedôvodný a nespĺňa podmienky prejudiciálneho konania, vzhľadom k tomu, že v každom jednotlivom prípade je nevyhnutné posudzovať účelnosť vynaložených trov konania. V zmysle práva Európskej únie je z prejudiciálneho konania vylúčené vnútroštátne právo členských štátov, čiže Súdny dvor Európskej únie nemôže v žiadnom prípade vykladať vnútroštátne právo alebo posudzovať jeho platnosť. Návrh vedľajšieho účastníka na predloženie prejudiciálnej otázky preto navrhovateľ považoval za nedôvodný a účelový. Na základe uvedeného navrhol, aby odvolací súd napadnutý výrok o trovách konania potvrdil. Zároveň si uplatnil trovy odvolacieho konania vo výške 40,03 € pozostávajúce z jednej polovice úkonu právnej služby vo výške 30,87 € s DPH a režijného paušálu vo výške 9,16 € s DPH. V závere svojho vyjadrenia poukázal na viaceré rozhodnutia iných senátov krajských súdov v obdobných veciach a predložil ich aj ako prílohu vyjadrenia.

Odporkyňa sa k odvolaniu vedľajšieho účastníka písomne nevyjadřila.

Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p.), ktorý bol viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 212 ods. 1 O.s.p.), preskúmal uznesenie súdu prvého stupňa v napadnutej časti trov konania vedľajšieho účastníka, prejednal odvolanie bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 2 O.s.p. a dospel k záveru, že odvolanie vedľajšieho účastníka nie je dôvodné.

Podľa § 93 ods. 2 O.s.p. ako vedľajší účastník sa môže popri navrhovateľovi alebo odporcovi zúčastniť konania aj právnická osoba, ktorej predmetom činnosti je ochrana práv podľa osobitného predpisu.

Podľa § 93 ods. 4 O.s.p. v konaní má vedľajší účastník rovnaké práva a povinnosti ako účastník.

V zmysle citovaného ust. § 93 ods. 4 O.s.p. má vedľajší účastník v konaní rovnaké práva a povinnosti ako účastník. Za predpokladu, že účastníkovi konania na strane ktorého vedľajší účastník vystupuje vznikne právo na náhradu trov konania, môže byť náhrada trov konania priznaná aj samotnému vedľajšiemu účastníkovi.

Zo spisového materiálu súdnej veci je zrejmé, že súd prvého stupňa zastavil konanie z dôvodu, že pred začatím pojednávania vo veci samej, podaním doručeným súdu dňa 22.05.2012 vzal navrhovateľ návrh v celom rozsahu späť bez uvedenia dôvodu. Vzhľadom na skutočnosť, že navrhovateľ zaviniel zastavenie konania, odporkyni vzniklo právo na náhradu trov konania podľa § 146 ods. 2 prvá veta O.s.p. Analogicky podľa § 93 ods. 4 O.s.p. právo na náhradu trov konania vzniklo súčasne aj vedľajšiemu účastníkovi na strane odporkyne, ktorá do konania vstúpila podaním doručeným súdu prvého stupňa dňa 22.12.2012.

Podľa ust. § 25 ods. 1 O.s.p. si účastník ako zástupcu môže vždy zvoliť advokáta. Nakoľko vedľajší účastník má v konaní rovnaké práva ako účastník, je oprávnený tzn. môže sa dať aj vedľajší účastník v konaní zastupovať advokátom. V prejednávanej veci vedľajšieho účastníka zastupoval advokát na základe plnomocenstva, pričom z odôvodnenia napadnutého uznesenia nevyplýva, že by súd prvého stupňa popieral alebo spochybňoval právo vedľajšieho účastníka resp. ústavné právo každého - vrátane vedľajšieho účastníka na právnu pomoc vyplývajúce z čl. 47 ods. 2 Ústavy SR. V prípade, že si účastník zvolí ako svojho zástupcu advokáta, musí však počítať aj so vznikom trov, nakoľko advokát má právo na úhradu svojich primeraných a opodstatnených nákladov. Preto skutočnosť, že súd účastníkovi právo na náhradu trov konania neprizná, sama osebe neznamená popretie rovnosti podmienok v konkrétnom súdnom konaní, a už vôbec to neznamená odňatie procesného práva účastníka na zastúpenie advokátom.

Podľa § 142 ods. 1 O.s.p. účastníkovi, ktorý mal vo veci plný úspech, súd prizná náhradu trov potrebných na účelné uplatňovanie alebo bránenie proti účastníkovi, ktorý vo veci úspech nemal.

Odvolačný súd považuje záver prvostupňového súdu o nepriznaní náhrady trov konania vedľajšiemu účastníkovi za vecne správny, pričom sa stotožňuje s názorom súdu prvého stupňa, že tieto nespĺňajú podmienku účelnosti nevyhnutnú pre priznanie náhrady trov konania. V predmetnej právnej veci vedľajší účastník resp. právny zástupca vedľajšieho účastníka spolu s oznámením o vstupe do konania zároveň požiadal súd prvého stupňa o doručenie návrhu na začatie konania a jeho príloh a uplatnil si náhradu trov konania. Z uvedeného je zrejmé, že v čase vstupu do konania nepoznal predmet sporu a len z označenia účastníkov konania usúdil, že ide o spotrebiteľskú vec. Z obsahu spisu ďalej vyplýva, že právny zástupca vedľajšieho účastníka si v podaní zo dňa 20.04.2012 označenom ako vyjadrenie vedľajšieho účastníka uplatnil trovy konania pozostávajúce z trov právneho zastúpenia za dva úkony právnej služby: prevzatie a príprava zastúpenia a vyjadrenie zo dňa 20.04.2012 spolu vo výške 165,70 €. Odvolaciemu súdu však nie je jasné ako mohol právny zástupca vedľajšieho účastníka vykonať prípravu zastúpenia, keď samotný vedľajší účastník nevedel, do akého konania vstupuje. Podľa odvolacieho súdu len na základe skutočnosti, že odporkyňou je spotrebiteľ, bez akejkoľvek bližšej vedomosti o predmete a štádiu konania, do ktorého vstupuje, je prakticky nemožné náležite sa pripraviť na zastupovanie v tej ktorej veci. Odvolacia námietka vedľajšieho účastníka, že navrhovateľ mnohokrát už len na základe jeho vstupu do konania vezme návrh späť je podľa názoru odvolacieho súdu neopodstatnená. V prejednávanej veci vedľajší účastník vo svojom vyjadrení zo dňa 20.04.2012 taktiež vzniesol námietku premlčania. Nemožno však dospieť k záveru, že navrhovateľ vzal návrh späť na základe tohto úkonu vedľajšieho účastníka, nakoľko späťvzatie návrhu je dispozičným právom navrhovateľa, keď v predmetnej veci ku späťvzatiu návrhu došlo z vyššie uvedeného dôvodu. Vzhľadom na uvedené je potom potrebné sa prikloniť k tvrdeniu navrhovateľa uvedenému vo vyjadrení, že v danom prípade nemožno hovoriť o trovách účelne vynaložených na uplatnenie alebo bránenie práva. Dôvodný je aj argument navrhovateľa, že konaním vedľajšieho účastníka v podobe jeho právneho zastúpenia dochádza k nadbytočnému navyšovaniu trov konania a nehospodárnosti konania.

Odvolací súd rovnako za správny považuje aj ten názor súdu prvého stupňa, že vedľajší účastník, ktorý je založený na ochranu práv podľa osobitného predpisu by mal byť schopný poskytnúť odporcovi ako spotrebiteľovi v spotrebiteľskej veci vedenej na súde odbornú pomoc sám. Tento názor má oporu v rozhodnutí Ústavného súdu SR sp.zn. II.ÚS 78/03, v zmysle ktorého nie je porušením základného práva na právnu pomoc a rovnosť účastníkov v konaní podľa čl. 47 ods. 2 a 3 Ústavy SR, ak účastníkovi, ktorý disponuje viacerými pracovníkmi, ktorí majú právnické vzdelanie, súd neprizná náhradu trov právneho zastúpenia, ak ich nepovažuje za účelne vynaložené, a to práve preto, že vedľajší účastník bol na ochranu spotrebiteľa zriadený a teda má byť schopný v spotrebiteľských sporoch spotrebiteľov kvalifikovane zastupovať. Preto odvolací súd v neposlednom rade prihliadol aj na skutočnosť, že vedľajší účastník vstúpil do konania ako organizácia na ochranu spotrebiteľa z vlastného podnetu a splnomocnil právneho zástupcu z radov advokátov, hoci zo samotnej podstaty vedľajšieho účastníka vyplýva, že musí byť schopný konať v mene toho, na strane koho vstupuje do konania. Zároveň je odvolaciemu súdu z rozhodovacej činnosti známe, že vedľajší účastník paušálne vstupuje do konaní, v ktorých ako navrhovatelia vystupujú určité subjekty, a to bez ohľadu na stav konania, vôľu spotrebiteľa a účelnosť úkonov vedľajšieho účastníka. Pri rozposielaní oznámení o vstupe do konaní, vyjadrení (vznesenie námietky premlčania), ide o identické typizované úkony podľa vzoru, ktoré môžu byť generované aj automatizované, pritom nemožno v každej jednej veci hovoriť o účelnom vynaložení trov právneho zastúpenia. Takéto konanie vedľajšieho účastníka nemožno považovať ani za dôkaz o jeho vôli naplniť cieľ, pre ktorý bolo toto združenie založené. Vyvoláva to skôr dôvodné podozrenie, že skutočným cieľom združenia nie je ochrana práv konkrétneho spotrebiteľa, ale zárobková činnosť právneho zástupcu vedľajšieho účastníka v podobe náhrady trov právneho zastúpenia.

Právne irelevantná je odvolacia námietka vedľajšieho účastníka týkajúca sa toho, že podľa ust. § 137 O.s.p. mu náhrada výdavkov za zastupovanie advokátom výslovne patrí. Podľa ust. § 137 O.s.p. medzi trovy konania okrem iného patrí aj náhrada výdavkov právnickej osoby, ktorá je oprávnená zastupovať v konaní podľa osobitného predpisu. V prípade, že by bol názor vedľajšieho účastníka správny, tak by nepriznanie trov konania v každom jednom prípade znamenalo porušenie ust. § 137 O.s.p. Toto ustanovenie pritom len exemplifikatívne vymenúva jednotlivé druhy trov konania, pričom na ich priznanie je potrebné splnenie podmienok vyžadovaných § 142 a nasl. O.s.p., medzi ktoré patrí aj účelnosť vynaložených trov konania. Navyše vedľajší účastník ako združenie na ochranu práv spotrebiteľa nie je v prejednávanej veci právnickou osobou oprávnenou zastupovať v konaní podľa osobitného predpisu. Vystupuje len v pozícii vedľajšieho účastníka a v zmysle § 93 ods. 4 druhá veta O.s.p. koná sám za seba. Ako právnická osoba oprávnená zastupovať v konaní by vystupovalo len v prípade, že by mu účastník konania udelil plnomocenstvo na zastupovanie, čo však v prejednávanej veci nebolo preukázané a vedľajší účastník vstúpil do konania z vlastného podnetu.

Pokiaľ ide o rozsudok Súdneho dvora EÚ, na obsah ktorého poukázal vo svojom odvolaní vedľajší účastník, odvolací súd uvádza, že Súdny dvor EÚ v tomto rozsudku ustálil, že zásada účinnej súdnej ochrany, ako je stanovená v článku 47 Charty, sa má vykladať v tom zmysle, že nie je vylúčené, aby sa jej dovoľovali právnické osoby a pomoc poskytnutá na základe tejto zásady môže zahŕňať najmä oslobodenie od platenia trov konania a/alebo zastupovanie advokátom. Z uvedeného rozsudku však nevyplýva, že by vedľajší účastník ako právnická osoba založená na ochranu práv spotrebiteľa, mal vo všetkých konaniach, do ktorých vstúpi, právo na náhradu trov právneho zastúpenia bez splnenia podmienok vyžadovaných Občianskym súdnym poriadkom, a teda okrem iného aj účelnosti vynaložených trov konania.

Odvolací súd vo vzťahu k rozhodnutiam iných krajských súdov, na ktoré navrhovateľ vo svojom vyjadrení a vedľajší účastník vo svojom odvolaní poukazujú, uvádza, že nie je viazaný rozhodnutiami iných krajských súdov v obdobných veciach. Aj po oboznámení sa s obsahom týchto rozhodnutí zotrváva na svojom právnom názore, že trovy vedľajšieho účastníka neboli účelne vynaložené, a preto mu nevzniklo právo na ich náhradu.

Vzhľadom na vyššie uvedené odvolací súd dospel k záveru, že rozhodnutie súdu prvého stupňa v napadnutej časti týkajúcej sa náhrady trov konania vedľajšieho účastníka je vecne správne, nakoľko navrhovateľ procesne zavinil zastavenie konania, a preto odporkyni a aj vedľajšiemu účastníkovi vzniklo právo na ich náhradu. Trovy uplatnené vedľajším účastníkom avšak neboli účelne vynaloženými trovami,

nakoľko úkony, za ktoré si v konaní uplatnil právo na ich náhradu, neboli nevyhnutné pre úspech vo veci, t. j. vedľajší účastník neposkytol odporkyni žiadne služby, ktorých vykonanie by malo akýkoľvek vplyv na rozhodnutie súdu prvého stupňa.

Odvolací súd z vyššie uvedených dôvodov uznesenie súdu prvého stupňa v napadnutej časti týkajúcej sa náhrady trov konania vedľajšieho účastníka ako vecne správne podľa § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdil.

Odvolací súd sa ďalej zaoberal návrhom vedľajšieho účastníka na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. c) O.s.p.

Podľa § 109 ods. 1 písm. c) O.s.p. súd konanie preruší, ak rozhodol, že požiada Súdny dvor Európskych spoločenstiev o rozhodnutie o predbežnej otázke podľa medzinárodnej zmluvy. (Pozn.: Od 1.12.2009 v dôsledku prijatia Lisabonskej zmluvy oficiálny názov Súdneho dvora znie Súdny dvor Európskej únie; názov Súdny dvor Európskych spoločenstiev sa používal do 30.11.2009).

Ustanovenie § 109 ods. 1 písm. c) O.s.p. prichádza do úvahy vtedy, ak sa vedie konkrétne sporové konanie pred vnútroštátnym súdom, v rámci ktorého vznikne potreba výkladu či stanovenia hraníc aplikácie únieového práva, pretože vyriešenie tejto otázky je spôsobilé podstatným - prejudiciálnym spôsobom ovplyvniť rozhodnutie vo veci samej. V súvislosti s prerušením konania však treba uviesť, že súd v skutočnosti môže, ale nemusí prerušiť konanie, pretože nie každý súd je povinný obrátiť sa s predbežnou otázkou na Súdny dvor, ale len súd, ktorý rozhoduje v poslednom stupni bez toho, aby sa proti jeho rozhodnutiu mohol podať opravný prostriedok alebo ak sa v konaní pred vnútroštátnym súdom rieši otázka platnosti právneho aktu Európskej únie. Súd môže rozhodnúť o prerušení konania z vlastnej iniciatívy alebo môže takéto prerušenie konania navrhnúť účastník, avšak súd nie je v každom prípade povinný takému návrhu vyhovieť bez toho, aby o tom rozhodoval. Ak nejde o prípad obligatórneho konania o prejudiciálnej otázke, tento procesný úkon súdu (prerušenie konania) závisí len od úvahy súdu, či požiada Súdny dvor o vyriešenie predbežnej otázky, a preto nemôže byť vyvolaný samotným podnetom alebo návrhom účastníka konania. V prípade, ak by vnútroštátny súd uznesením rozhodol o tom, že bude iniciovať konanie o predbežnej otázke podľa medzinárodnej zmluvy, konanie preruší a obráti sa na Súdny dvor so žiadosťou.

System prejudiciálneho konania je základným mechanizmom práva Európskej únie, ktorého účelom je poskytnúť vnútroštátnym súdom prostriedok pre zabezpečenie jednotného výkladu a uplatňovanie práva Európskej únie v každom členskom štáte. Cieľom prejudiciálneho konania pred Súdnym dvorom EÚ podľa čl. 267 Zmluvy o fungovaní EÚ je zabezpečiť jednotný výklad a aplikáciu komunitárneho práva a nie riešenie konkrétnych sporov, ktoré sú v kompetencii vnútroštátnych súdov a ani posudzovanie súladu vnútroštátneho práva s právom komunitárnym (Uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo 155/2011). Súdny dvor nerozhoduje ani o sporných skutkových otázkach konania pred národným súdom, ani o výklade alebo aplikácii vnútroštátneho práva.

Vedľajší účastník svojim návrhom formuloval otázky, v zmysle ktorých sa domáhal, aby Súdny dvor EÚ zodpovedal na otázku výkladu vnútroštátneho práva. V položených otázkach nejde o prípadný rozpor, či v danom prípade pri priznaní trov konania konal súd v rozpore s komunitárnym právom, ale vedľajší účastník sa v podstate domáhal zodpovedania, že mu trovy konania patria. Ustanovenie procesných podmienok, ktoré sa uplatnia pri prejednávaní a rozhodovaní sporov (a teda aj rozhodovanie o trovách konania) je vecou vnútroštátneho právneho poriadku každého členského štátu podľa zásady procesnej autonómie členských štátov, pod podmienkou, že takéto pravidlá nie sú menej priaznivé ako pravidlá upravujúce obdobné situácie vnútroštátnej povahy (zásada ekvivalencie) a že nevedú k praktickej nemožnosti alebo nadmernému sťaženiu výkonu práv priznaných právnym poriadkom Európskej únie (zásada efektivity) (rozhodnutie Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 9 Co 70/2012).

Vzhľadom na vyššie uvedené odvolací súd rozhodol, že nepožiada Súdny dvor o rozhodnutie o predbežnej otázke, čím nie je daný dôvod pre obligatórne prerušenie konania zo strany odvolacieho súdu, a preto návrh vedľajšieho účastníka na prerušenie konania zamietol.

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 224 ods. 1 v spojení s § 142 ods. 1 O.s.p. a navrhovateľovi, ktorý mal v odvolacom konaní úspech, priznal podľa podaného vyčíslenia náhradu trov vynaložených v odvolacom konaní za podané vyjadrenie k odvolaniu vo výške 40,03 €, ktoré uložil vedľajšiemu účastníkovi na strane odporkyne s poukazom na ustanovenie § 149 ods. 1 O.s.p. zaplatiť právnomu zástupcovi navrhovateľa do troch dní.

Trovy odvolacieho konania predstavujú teda odmenu advokáta za 1 úkon právnej služby a to písomné vyjadrenie k odvolaniu doručené súdu dňa 22.08.2012, keď odmena advokáta za 1 úkon právnej služby predstavuje s poukazom na § 10 ods. 1, § 14 ods. 3 písm. b) Vyhlášky MS SR č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb sumu 25,73 € a aj s poukazom na ustanovenie § 15 písm. a) citovanej vyhlášky predstavuje sumu 33,36 € (25,73 € + 1 x 7,63 € režijný paušál). Táto odmena advokáta bola zvýšená o daň z pridanej hodnoty v zmysle § 18 ods. 3 Vyhlášky MS SR č. 655/2004 Z. z. o sumu 6,67 € (33,36 € x 20 % = 6,67 €), t.j. odmena spolu vo výške 40,03 €.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.